

Sygn. akt II Ka 19/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2014r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Rudnik

Protokolant: st. sekr. sąd. Zdzisława Drózdź

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Sieradzu Anny Duczmaleskiej

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2014r.

sprawy **P. G.**

oskarżonego o czyny z art. 279§1 kk i z art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora Rejonowego w Łasku

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Łasku z dnia 26 czerwca 2013r. wydanego w sprawie II K 143/13

na podstawie art. 437§1 i 2 kpk w zw. z art. 438 pkt 1 i 2 kpk oraz art. 627 kpk i art. 624§1 kpk w zw. z art. 634 kpk:

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) uchyla rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności zawarte w punkcie 3 oraz związane z nim rozstrzygnięcie z punktu 5,

b) wymiar kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego P. G. w punkcie 2 podwyższa z 8 (ośmiu) miesięcy do 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, a za podstawę prawną wymiaru kary za ten czyn przyjmuje art. 14 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk,

c) na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych w punkcie 1 zaskarżonego wyroku i w punkcie 1b niniejszego wyroku wymierza oskarżonemu P. G. karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

d) na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej w punkcie 1c niniejszego wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu P. G. okres zatrzymania od dnia 31 stycznia 2013r. do dnia 01 lutego 2013r. oraz jeden dzień zatrzymania w dniu 15 stycznia 2013r., przyjmując, że jeden dzień zatrzymania odpowiada jednemu dniowi kary łącznej pozbawienia wolności,

2. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

3. zasądza od oskarżonego P. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty za obie instancje oraz zwalnia go z obowiązku poniesienia wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 19/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 czerwca 2013 r. wydanym w sprawie II K 143/13 Sąd Rejonowy w Łasku uznał P. G. w punkcie 1 za winnego dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 279 § 1 k.k. polegającego na tym, że w grudniu 2012 r. w m. Ł., ul. (...)woj. (...), dokonał kradzieży z włamaniem w ten sposób, że po uprzednim zerwaniu kłódki zabezpieczającej drzwi do pomieszczenia podstacji energetycznej oznaczonej symbolami (...), „(...) (...)” dostał się do wnętrza skąd zabrał w celu przywłaszczenia odłącznik (...) wartości 600 zł czym działał na szkodę (...) SAOddział Ł.Teren z siedzibą w S., i za czyn ten wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności. W punkcie 2 wyroku Sąd I instancji uznał natomiast P. G. za winnego dokonania czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. polegającego na tym, że w dniu 31 stycznia 2013 r. w Ł.woj. (...)usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do domu mieszkalnego w ten sposób, że po uprzednim wyłamaniu trzech prętów furty wejściowej na posesję, a następnie wybiciu szyby zespolonej w oknie dostał się do wnętrza budynku celem zaboru mienia lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie jego przez funkcjonariuszy policji czym spowodował łączne straty w wysokości 360 złotych na szkodę E. W. i za czyn ten – na podstawie art. 279 § 1 k.k. - wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Jednocześnie na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności Sąd Rejonowy w Łasku wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, zaś w oparciu o art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) SAOddział (...) kwoty 600 złotych, a na rzecz pokrzywdzonej E. W. kwoty 360 złotych. Ponadto w punkcie 5 wyroku Sąd I instancji na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył P. G. 2 dni zatrzymania w dniach 31.01.2013 r. - 01.02.2013 r., przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi pozbawienia wolności, zaś w oparciu o art. 44 § 2 kk orzekł przepadek dowodu rzeczowego w postaci młotka konstrukcji metalowej z drewnianym uchwytem, przechowywanego w Magazynie Dowodów Rzeczowych Prokuratury Rejonowej w Łasku, zarejestrowanego pod pozycją Drz 61/13, jak też zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 130 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu.

Apelację od powyższego wyroku w całości na niekorzyść oskarżonego P. G. wywiódł Prokurator Rejonowy w Łasku, który zarzucił rozstrzygnięciu obrazę przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 279 § 1 k.k. i art. 14 § 1 k.k. poprzez wymierzenie oskarżonemu za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. kary 8 miesięcy pozbawienia wolności tj. poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, z pominięciem w podstawie wymiaru kary art. 14 § 1 k.k. podczas, gdy przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k. zagrożone jest karą od roku do 10 lat pozbawienia wolności, co obligowało Sąd do wymierzenia kary na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w granicach od roku do lat 10 pozbawienia wolności,
- art. 63 § 1 k.k. poprzez niezaliczenie na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 15 stycznia 2013 r.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. 2 i wymierzenie oskarżonemu za czyn wypełniający dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. kary 1 roku pozbawienia wolności oraz w pkt. 5 wyroku i zaliczenie na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zatrzymania oskarżonego w dniu 15.01.2013 r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja Prokuratora Rejonowego w Łasku zasługuje w całości na uwzględnienie.

W punkcie 2 wyroku Sąd Rejonowy w Łasku uznał P. G. za winnego dokonania przestępstwa zarzucanego mu w punkcie II, wyczerpującego dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., a więc usiłowania kradzieży z włamaniem, i za przestępstwo to wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Tymczasem zgodnie z art. 14 § 1 k.k. sąd wymierza karę za usiłowanie w granicach zagrożenia przewidzianego dla danego przestępstwa, zaś w świetle art. 279 § 1 k.k. za czyn opisany w tym przepisie przewidziana jest kara, której dolna granica wynosi 1 rok pozbawienia wolności. Skoro więc Sąd I instancji za usiłowanie kradzieży z włamaniem, zarzucone w punkcie

II, a przypisane w punkcie 2 zaskarżonego wyroku, wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, choć najniższą karę, jaką mógł wymierzyć była kara 1 roku pozbawienia wolności, to tym samym doszło ze strony Sądu Rejonowego do obrazy prawa materialnego, która wymagała dokonania stosownej korekty wyroku. To samo odnosi się do niepowołania w podstawie prawnej wymiaru kary za czyn przypisany w punkcie 2 również art. 14 § 1 k.k. oprócz art. 279 § 1 k.k. Analizując treść rozstrzygnięcia Sądu meriti z punktu 2 wyroku nie można oczywiście pominąć uzasadnienia wyroku w tym zakresie, w którym to uzasadnieniu Sąd ten wskazał, że na skutek przeoczenia w kwalifikacji prawnej czynu nie przytoczył art. 283 kk, podczas gdy faktycznie przyjął, iż mamy w tym wypadku do czynienia z wypadkiem mniejszej wagi. Pomijając już jednak niezwykle długi okres, w jakim było sporządzane uzasadnienie wyroku, który to okres nie znajduje żadnego wytłumaczenia uwzględniając charakter sprawy (ustawowy termin, w którym uzasadnienie powinno zostać sporządzone upłynął jeszcze w lipcu 2013r., a tymczasem uzasadnienie zostało oddane dopiero w dniu 16 grudnia 2013r.), to analiza samego wyroku przeczy tezie o zaistnieniu w wyroku opisanego w uzasadnieniu przeoczenia. W wyroku tym nie znalazła się bowiem jakakolwiek wzmianka o zmianie w opisie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie II poprzez przyjęcie, iż jest to wypadek mniejszej wagi, zaś art. 283 kk nie został wymieniony nie tylko przy wskazywaniu kwalifikacji prawnej czynu ale również przy określaniu podstawy prawnej wymiaru kary za to przestępstwo. Poza tym uwzględniając choćby sposób działania sprawcy i użyte przez niego środki, na które to okoliczności w głównej mierze powołał się Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku jako świadczące o zaistnieniu wypadku mniejszej wagi, tym bardziej nie było w tym wypadku absolutnie żadnych podstaw do uznania, że czyn zarzucany P. G. w punkcie II aktu oskarżenia faktycznie stanowił wypadek mniejszej wagi. Wskazać należy, że na skutek niedopatrzania ze strony Sądu I instancji zawsze może dojść do sytuacji, w której sprawcy zostanie wymierzona kara poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Jeżeli już jednak taki błąd się zdarzył, to należałoby się do niego przyznać, nie zaś podejmować próby wytłumaczenia się z niego w taki sposób, jak uczynił to Sąd I instancji. Reasumując należy stwierdzić, że ze strony Sądu Rejonowego w Łasku doszło do ewidentnej obrazy prawa materialnego polegającej na wymierzeniu P. G. za czyn zarzucany w mu punkcie II aktu oskarżenia kary poniżej dolnej granicy zagrożenia ustawowego, a dodatkowo do uchybienia polegającego na niewskazaniu w podstawie prawnej wymiaru kary za ten czyn również art. 14 § 1 k.k. Konieczność zmiany wyroku w zakresie jednej z jednostkowych kar pozbawienia wolności powodowała potrzebę w pierwszej kolejności uchylenia rozstrzygnięcia o karze łącznej pozbawienia wolności i związanego z nim rozstrzygnięcia z punktu 5 o zaliczeniu na jej poczet okresu zatrzymania (jak przy tym słusznie zwrócił uwagę skarżący w rozstrzygnięciu z punktu 5 Sad I instancji pominął fakt, iż oskarżony był zatrzymany również w dniu 15 stycznia 2013r.), a następnie podwyższenia kary pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie 2 zaskarżonego wyroku z 8 miesięcy do 1 roku pozbawienia wolności i ponownego wymierzenia P. G. kary łącznej pozbawienia wolności w tym samym wymiarze, w którym została ona wcześniej orzeczona przez Sąd meriti oraz zaliczenia na jej poczet okresów zatrzymania oskarżonego, w tym również w dniu 15 stycznia 2013r.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy, uznając apelację oskarżyciela publicznego za w pełni zasadną, na podstawie art. 437§1 i 2 kpk w zw. z art. 438 pkt 1 i 2 kpk, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- a) uchylił rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności zawarte w punkcie 3 oraz związane z nim rozstrzygnięcie z punktu 5,
- b) wymiar kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego P. G. w punkcie 2 podwyższył z 8 miesięcy do 1 roku pozbawienia wolności, a za podstawę prawną wymiaru kary za ten czyn przyjął art. 14 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk,
- c) na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w miejsce jednostkowych kar po 1 roku pozbawienia wolności wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,
- d) na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył P. G. okres zatrzymania od dnia 31 stycznia 2013r. do dnia 01 lutego 2013r. oraz jeden dzień zatrzymania w dniu 15 stycznia 2013r., przyjmując, że jeden dzień zatrzymania odpowiada jednemu dniowi kary łącznej pozbawienia wolności,

zaś w pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk oraz art. 10 ust. 2 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 złotych tytułem opłaty za obie instancje, zaś na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk, uwzględniając fakt, że zmiana wyroku nastąpiła z przyczyn zaistniałych po stronie Sądu I instancji, zwolnił P. G. z obowiązku poniesienia wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym obciążając nimi Skarbu Państwa.